

И самото море, тихото и невълнуващо оную море, бѣше и то спокойно и само отъ дълбокото му дъно са чуваше едно леко и правилно шумулене, което ослабяно още отъ разстояніето, вижда ти са че е тихото сумтеніе на съня му. Като навѣзва съ заливи между земнитѣ брегове, струва ти са че раствари рѣцѣ и цалува три първородни чеда Стабіл, Херкуланумъ и Помпея.

«Спите вий, градове, цвѣтъ и слава на Кампанія, вий спите! Какъто сте вий сега елмазытъ на куронната на държавата, тъй бѣх едно време украшеніе на Египетъ богатитѣ градове на Нилъ! Величіето имъ са изгуби заедно съ тѣхъ, спитѣ посрѣдъ развалини, и палатитѣ и храмоветѣ са преобърнахъ на гробове; змѣнитѣ са вѣжтъ подъ трѣвата на пѣтицата имъ, гущеритѣ са грѣжтъ на припекъ въ чертогытъ имъ. Споредъ единъ таинствененъ законъ на природата, който единитѣ въздига, а другитѣ унижава, вий благоденствувате на развалинитѣ имъ; ты, гордый Риме, освои славата на Сезостра и на Семпримда, ты, градъ на разбойници, ограби богатствата имъ. И тѣзи градове, които сж поробенъ на триумфа ти и които сж търговскій изворъ на раскошеството ти, азъ ги гледамъ отъ тѣзи височина и ги кълѣж, азъ послѣднийтъ сытъ на забравенитѣ царѣ. Ще доде часътъ когато Египетъ ще си отмести и копѣтъ на варваритѣ ще иматъ фелытъ си въ златитѣ палаты на Нерона, и ты който си сълял своитѣ завоеванія на вѣтъра ще женешъ въ бурята разрушеніе и пагуба.»

Когато египтянитѣ изговаряше пророчеството, което жестоката сждба послѣ осществи, лицето му бѣше таквози щото фантазіята на поетъ или на живописецъ не можеше измысли образъ пострашенъ. Мрачката свѣтлина на зората, която придава блѣдавостъ и на младата хубость, хвърляше на гордытъ черты на Арбака сѣнката на смъртта, и честата му коса която слѣзваше доро до раменѣтъ, тъмната му, широка и вълнувана дреха, рѣквата му която са простираше на вѣлъ отъ височината дѣто са памѣрваше, искромелнитѣ му отъ радость очи, сичко туй представяше египтянина като едно същество сложно отъ пророкъ и демонъ.

Отъ градовѣтъ и отъ морето той хвърли очи на лозята и на зеленытъ лѣеове на Кампанія които лежахъ презъ него, защото градскитѣ врата и стѣни, на които древиата направа са виждаше пелазгическа ако и да заключахъ въ себе си Помпея, но тѣ не съставяхъ истиннитѣ предѣлы на града. Той са простираше съ вилитѣ си около сичкитѣ страны на Визувій, който тогасъ не бѣше като днесъ толкози высокъ и стрѣмецъ къмъ върха си, жиделитѣ му